

Ελλάδα, κοινωνία, σήμερα (20565)

ΜΑΘΗΤΗΣ ΛΥΚΕΙΟΥ ΕΤΟΣ 2014-2015

6.30 το πρωί δείχνει το ρολόι, χτυπάει το ξυπνητήρι σηκώνομαι. Ντύνομαι, πλένομαι, φτιάχνω τσάντα, κατεβαίνω κάτω, τρώω κάτι στο πόδι και έφυγα. Η Αθήνα; Μουντή, γκρίζα άναρχα ταξινομημένα μαγαζιά, αμάξια και σπίτια. Η γειτονιά ακόμα κοιμάται, όμως ακόμα και 7.30' το πρωί υπάρχουν άνθρωποι στο δρόμο... σχεδόν όλοι με κατεβασμένα κεφάλια, δεν αρμόζει έτσι σε μια κοινωνία Ελλήνων, σε μια Αθήνα στην οποία πριν 2.500 χρόνια μεσουρανούσε ο πολιτισμός, η τέχνη και η δημοκρατία. Αλλά ο τροχός γυρίζει ανάλογα με αυτόν που τον γυρνάει και εμείς δεν τον έχουμε πια στα χέρια. Μόνοι χαρούμενοι οι άστεγοι. Άνθρωποι που σαν τους αβοήθητους υλικά ανθρώπους υπανάπτυκτων χωρών, δεν έχουν τίποτα να χάσουν και απλά χαμογελούν. Μπροστά σε αυτούς, εμείς αν και υλικά αξιοπρεπείς, είμαστε ανήμποροι και αβοήθητοι ως άνθρωποι, ακόμα και αν έχουμε μια εύρωστη και άνετη υλικά ζωή καταφέρνουμε να βρούμε πράγματα να μας εγκλωβίζουν, να μας παγιδεύουν και να μας δεσμεύουν σφίγγοντας ασφυκτικά τη Θηλιά της δυστυχίας γύρω από το λαιμό μας. Αυτοί δεν έχουν Θηλιά. Ακόμα και αν δεν έχουν τις Φυλακές, είναι χαρούμενοι και πάνω από όλα ελεύθεροι. Θα ήθελα να είμαι και εγώ σαν αυτούς.

Φτάνω σχολείο, η κοπέλα πίσω δεξιά βάφει τα νύχια της. Η άλλη μιλάει στο κινητό κάτω από το θρανίο με τον γκόμενο αυτής της εβδομάδας... δεν ξέρει πόσα χάνει... Και φυσικά τα αγόρια το ίδιο, κάνουν διαγωνισμό ποιος πέταξε τα συναισθήματα μιας κοπέλας στα σκουπίδια για μία ακόμα φορά, αναρωτιόμαστε πού πήγε η αγάπη, ενώ όλα είναι πλέον ρηχά, όλα είναι νύχτα σαρκικής καλοπέρασης, καμία σχέση αληθινή, συναισθηματική. Ο εκπαιδευτικός πασχίζει σε άθλιες υποδομές, με μαθητές που έχουν χάσει την ουσία της παιδείας, να διδάξει σε ένα ετοιμόρροπο σχολείο σε έναν τρισάθλιο πίνακα. ΑΛΛΑ, φίλες και φίλοι, οι 14χρονες με τα κολάν, τις γόβες, τα δικτυωτά καλσόν και το τσιγάρο στο στόμα αγωνίζονται φυσικά για ένα καλύτερο εκπαιδευτικό σύστημα, γιατί δεν προλαβαίνουν τα μαθήματα τάχα, και τα αγόρια από την άλλη, «επαναστάτες του καναπέ», επαναστάτες για να είναι επαναστάτες. Καλώ εσένα λοιπόν, αγαπητέ φίλε, συμμαθητή αναγνώστη, σε (προ)καλώ να φανταστείς μια κοινωνία με αυτά τα άτομα να ζουν μέσα της.

Φοβάμαι. Φοβάμαι να μεγαλώσω σε μια κοινωνία με αυτούς τους ρηχούς ανθρώπους που έχουν χάσει το νόημα της ίδιας τους της ύπαρξης και ηλικίας. Αυτά, φυσικά και δεν τα γράφω με καμία υπεροπτική διάθεση, είναι απλώς ό,τι πιστεύω εγώ για την πραγματικότητα. Πρόσφατα διάβασα ένα βιβλίο του Νομπελίστα Schrodinger για τη ζωή και το νόημά της. Γενικά γοητεύομαι από θεωρίες, από μονοπάτια επιστημονικά και μη άλλων μυαλών και προσωπικά νιώθω πολύ λίγος. Νιώθω μικροσκοπικός μπροστά στον Γαλιλαίο, τον δυϊστή Πλάτωνα, τον Αριστοτέλη, τον Κοπέρνικο, τον Αϊνστάιν και τον ίδιο τον Schrödinger. Και το χειρότερο είναι ότι δεν πιστεύω ότι θα αξιωθώ κάποτε να φτάσω το νοητικό τους επίπεδο, να σκέφτομαι αυτό το ένα κλικ

παραπάνω, νιώθω ένα ταβάνι, και όλοι αυτοί οι τιτάνες της διανόησης είναι πάνω από αυτό. Εγώ κάνοντας αυτές τις σκέψεις νιώθω μικρός, όμως ποια λέξη μπορεί να περιγράψει άραγε τους συνομηλίκους μου που έχουν πέσει σε μια άβυσσο υλιστικής καθημερινότητας, και το χειρότερο είναι πως τους αρέσει. Αυτοί πότε δεν θα σκεφτούν έτσι και εγώ βασανίζομαι και διερωτώμαι γιατί να μην καταλαβαίνω το εσωτερικό γινόμενο στην Άλγεβρα, γιατί να μην μπορώ να σκεφτώ μια τόσο απλή θεωρία όσο αυτή με τη γάτα του Schrödinger; Τι ελπίδα να έχει κανείς για τον κόσμο αυτό; Αν δεν ανοίξουμε το κουτί δε θα μάθουμε ποτέ αν η γάτα του Schrödinger είναι νεκρή ή ζει. Αλλά ας επιστρέψουμε στην τάξη...

Να αυτή η κοπέλα στο τελευταίο θρανίο. Πάλι θλιμμένη, μαύροι κύκλοι, διαβάζει, αλλά αισθάνομαι ότι το κάνει μόνο για να ξεφύγει για λίγες ώρες μακριά από αυτό που την βασανίζει. Τα χέρια της σαν ξύλο κοπής στην κουζίνα του Σκαρμούτσου. Η νέα μόδα της εποχής. Ξυράφι, μπάνιο, αίμα και η πολυπόθητη «εκτόνωση». Άλλοτε από μια συναισθηματική απογοήτευση ή από άλλα προβλήματα. Πού είσαι Δαρβίνο να σκίσεις τα πτυχία σου! Έτσι λύνονται τα προβλήματα μάτια μου; Βλέπεις κανέναν να αυτοτραυματίζεται; Γιατί όπως έχει πει μια πολύ ιδιαίτερη κοπέλα σχεδόν συνομήλικη μου, της γενιάς μου, η ζωή μπορεί να είναι άδικη ταυτόχρονα όμως είναι άδικη προς όλους, το χειρότερο όμως είναι πως δεν είναι το ίδιο άδικη προς όλους.

Συνεχίζεται το μάθημα, η γενιά ακόμα και στην επί χρήμασι εκπαίδευση δεν σέβεται τίποτα. Κυρίως, δεν σέβεται τον μόχθο του πατέρα, της μητέρας, τσίρκο και εδών. Θα μείνουμε εδώ όμως, ποια άλλη χώρα θα μας άντεχε άλλωστε σε αυτόν τον πλανήτη, 5000 χρόνια τώρα, η Ελλάδα αντέχει τους Έλληνες και οι Έλληνες την Ελλάδα όπως μπορούν. Και ο Σεφέρης ακόμα όπου και να πηγαίνει, πληγώνεται.

Ο Καρτέσιος είπε χαρακτηριστικά το «σκέφτομαι άρα υπάρχω». Καλά το λέει η αργκό λοιπόν, το «δεν υπάρχει». Φυσικά και δεν υπάρχει, φίλτατε συμμαθητή, πώς να υπάρχει, όταν βλέπεις δεκατριάχρονο σε μια δήθεν, high-class συνοικία να βγαίνει με το δωδεκάποντο, το μίνι σαν εσώρουχο και τα στήθη (13 χρονών επαναλαμβάνω) ανορθωμένα. Ε ναι, φυσικά και «δεν υπάρχουν». Αφού δεν σκέπτεσαι. Γιατί αν το δούλευες το ρημάδι για οτιδήποτε άλλο, πέρα από το πώς θα βγάλεις καλύτερα τα φρύδια, και το τι θα βάλεις στο πάρτι του Σαββάτου, που θα φύγεις πάλι λιώμα, εκμηδενίζοντας την αξιοπρέπειά σου που πας, σίγουρα θα έκανες κάτι καλύτερο. Καταλήξαμε πολύ ορθά λοιπόν στο συμπέρασμα πως όντως δεν υπάρχουν.

Φεύγω από το φροντιστήριο, διαβάζω έως τις 12. Αναρωτιέμαι, αξίζει άραγε όλο αυτό; Κάθε μέρα να λιώννεις στην πληροφορία και στην προσωρινή μνήμη, για να κριθείς τελικά σε μιάμιση βδομάδα, που θα σου καθορίσει την ζωή ένας άνθρωπος στην άλλη άκρη του χαρτιού, τελείως απρόσωπα, χωρίς καμία κρίση για την προσωπικότητα του ανθρώπου. Αλλά από την άλλη δεν υπάρχει και άλλος τρόπος. Δύο βδομάδες που θα «εξαργυρωθούν» από δύο χρόνια ακατάπαυστης προσπάθειας. 3 μήνες και είμαι ήδη

μπουχτισμένος. Έστω και μπαίνεις, 5 χρόνια η σχολή, σε 6 μπορεί και 7 να την βγάλεις. Εικοσιτεσσάρων, θα κάνεις και ένα μεταπτυχιακό δύο χρόνια, θα πας και στρατό, 26 χρονών άνεργος. Συγχαρητήρια.

Έτσι κλείνει άλλη μια μέρα λοιπόν και συλλογίζομαι πως εσύ, φίλε συμμαθητή, φίλε αναγνώστη, μπορεί να είσαι σε καλύτερη κατάσταση ή σε χειρότερη, αν με καταλαβαίνεις και με συμμερίζεσαι σε παρακαλώ προσπάθησε, κάνε κάτι, συνέχισε, κάνε κουράγιο, κάπου θα τελειώσουν όλα αυτά, και τότε ανάλογα με το πόσα έχεις καταθέσει τόσα θα πάρεις πίσω, πάντα έρχεται η ημέρα της πληρωμής. Πες ένα σ' αγαπώ στη μάνα σου, ένα ευχαριστώ στον πατέρα σου, ένα όλα καλά θα πάνε στον φίλο σου. Ακόμα, πες στην κοπέλα ή το αγόρι που έχεις ερωτευτεί τι όμορφη ή όμορφος που είναι σήμερα, να είσαι αληθινός, μικρές ενδείξεις αλληλεγγύης και ενδιαφέροντος αλλάζουν μια κοινωνία ολόκληρη, μην απομακρύνεσαι και μην αναλώνεσαι σε τηλεοράσεις, σειρές, ζήλεις, ρούχα και πάρτι, η ζωή είναι μικρή, ΞΥΤΤΝΑ. Σε ευχαριστώ που διάβασες τις σκέψεις μου, καλή σου τύχη, όποιος ή όποια και να είσαι, το πιθανότερο είναι να την χρειαστείς.

Καληνύχτα.